

Arrest

**nr. 51 475 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 november 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2010 houdende de weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 november 2010 om 06 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 augustus 2010 diende verzoeker samen met zijn echtgenote een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Na consultatie van de Europese Visie-databank bleek dat Italië op 9 augustus 2010 een visum aan verzoeker had uitgereikt.

Vervolgens werd Italië door de Belgische autoriteiten gevraagd om verzoeker over te nemen overeenkomstig artikel 9, 4 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Italië verzuumde hierop een antwoord te formuleren binnen de wettelijk voorziene termijn van twee maanden, waardoor zij overeenkomstig artikel 18, 7 van de Dublin-II-Verordening geacht wordt de verantwoordelijke lidstaat te zijn. Hiervan werd Italië in kennis gesteld.

Op 18 november 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt tevens dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, dient te bevatten.

3. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, moet worden geduurd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dat hij integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Verzoeker omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat volgens hem voortvloeit uit de bestreden beslissing als volgt:

“Zoals uiteengezet in het enig middel, is er een risico op schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker voert aan geen enkele garantie te hebben dat zijn asielaanvraag in Italië behandeld zal worden op een eerlijke en effectieve wijze. Verzoeker verwijst hiervoor naar de berichtgeving zoals hierboven uiteengezet.

De tegenpartij komt tekort in haar verplichtingen in het kader van de Dublin II Verordening door deze gegevens te negeren en geen voorafgaandelijke garanties te bekomen vanwege de Italiaanse autoriteiten dat de asielaanvraag van verzoeker zal behandeld worden en dat hij toegang zal krijgen tot minimale hulpverlening.

De DVZ kan zich niet zomaar verschuilen achter het feit dat de richtlijnen werden omgezet in de nationale wetgeving van Italië en dat de Italiaanse staat aldus dezelfde objectieve garanties biedt als België nu de aangehaalde internationale rapporten het tegendeel beweren.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is het rechtstreeks gevolg van de beslissing."

Allereerst dient te worden opgemerkt dat uit het loutere feit dat verzoeker voorhoudt dat artikel 3 van het EVRM geschonden is, terwijl hij in zijn middel de schending van deze bepaling bovendien niet aanvoert, op zich niet kan worden afgeleid dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel tot gevolg heeft.

Verzoeker geeft voorts in wezen te kennen dat hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling bij een terugleiding naar Italië.

Er moet worden opgemerkt dat Italië, lidstaat van de Europese Unie, een rechtsstaat is en partij is bij het EVRM en bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en dat het land tevens gebonden is door de Europese migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel moet derhalve verondersteld worden dat dit land zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk, 2 december 2008, § 17). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar Italië dient te begeven of kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Voormeld vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een slechte behandeling. Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd is het aan de regering om bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (cf. EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 77).

Ter ondersteuning van het aangevoerde nadeel beroept verzoeker zich op twee internetartikels, één van de hand van een juriste van Amnesty International en het andere van het UNHCR. Ter terechtzitting verduidelijkt de advocaat van verzoeker dat uit voormelde artikels blijkt dat de asielprocedure niet verloopt zoals het hoort. De advocaat van verzoeker benadrukt dat de interviews zeer kort zijn en dat er geen tolk aanwezig is.

Om het door verzoeker aangevoerde nadeel te beoordelen moeten de voorzienbare gevolgen van de terugleiding van verzoeker te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene omstandigheden aldaar en de omstandigheden van de betrokkene.

Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen met de asielprocedure, de opvangsituatie van asielzoekers en de detentie-omstandigheden in de staat waarnaar verzoeker mag worden teruggeleid, volstaat niet om het voorgehouden reëel risico - dat als moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangevoerd - aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door verzoeker aangehaalde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan de verzoeker toe om in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt in het geval van terugleiding naar Italië.

Verzoeker blijft in gebreke om precieze feitelijke elementen aan te brengen die toelaten de concrete en persoonlijke risico's te beoordelen die in zijn hoofd voortvloeien uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Bovendien blijkt dat het artikel van Amnesty International waarnaar verzoeker verwijst, zelf aangeeft dat het rapport aangaande de verhoren door de *Commissione Centrale* dateert van 2005 en dat de *Commissione Centrale* ondertussen is opgevolgd door de *Commissione Nazionale*, alsook dat het niet bekend is of de manier van horen en de lengte en de inhoud van de interviews is gewijzigd. Het internetartikel van de hand van het UNHCR handelt over vluchtelingen die op zee werden onderschept door de Italiaanse politie en die naar Libië werden teruggezonden. Dit artikel doet geen uitspraak over de asielprocedure zoals die in de praktijk wordt gevoerd door de Italiaanse overheden. Verzoeker verkeert geenszins in een gelijkaardige situatie.

Verzoeker toont evenmin de ernst en het moeilijk te herstellen karakter aan van het nadeel waarop hij zich beroept.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, aangetoond werd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. H. VAN HULLEBUS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

J. CAMU